

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120214443
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120214443.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobkyne T. U. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. XX/XX, XXX XX U., právne zastúpená advokátom JUDr. Matúš Motyka, so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, IČO: 50 487 108, proti žalovanému X. L. L. K. U. so sídlom X. V. X, XXX XX L., K. G., zapísaná v L. G. C. pod č. XXX XXX XXX, konajúca na území U. G. prostredníctvom X. L. L. K. U., pobočka Z., so sídlom W. X, XXX XX X., N.: XX XXX XXX, zapísanej v C. registri C. súdu X. I, oddiel: Po, vložka č. XXXX/B, právne zastúpený Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, 821 01 Bratislava, IČO: 36 862 169, o primerané finančné zadostučinenie - trovy konania, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 9Csp/248/2020-64 zo dňa 08. marca 2021, takto

rozhodol:

I. Mení rozsudok v napadnutom výroku III. tak, že žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu z prisúdenej sumy s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

II. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 150 €, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 09.06.2013, § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 10.06.2013, § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 53 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 251, § 257 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobou doručenou súdu dňa XX.XX.XXXX sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.216,36 Eur. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 1Csp/223/2018 bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľa úspešná v konaní o nároku na zdržanie sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy. Výšku požadovaného zadostučinenia určila tak, že žalovaný požiadal jej zamestnávateľa o zrážky zo mzdy vo výške 2.432,73 Eur, preto z tejto sumy žiadala polovicu. Žalovaný

žiadal žalobu zamietnuť. Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 7Csp/223/2018-109 zo dňa 10.06.2019 rozhodol tak, že prvým výrokom určil povinnosť žalovaného zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy upravenej v časti 3 bod 3 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 11.10.2011 uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným na výkon zrážok zo mzdy žalobkyne. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že Dohodu o zrážkach zo mzdy považoval za individuálne nedojednanú a za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v prejednávanej veci možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré však nespôsobilo finančnú ujmu spotrebiteľovi a túto tendenciu ani nemalo, keďže z rozsudku č.k. 7Csp/223/2018-109 nevyplýva, že suma, ktorú chcel žalovaný vymôcť prostredníctvom zrážok zo mzdy je neoprávnená. Súd prvej inštancie mal za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadostučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi, a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Ďalej uviedol, že žalovaný vo vzťahu k žalobkyňi porušil nasledujúce zákonné povinnosti: (i) predávajúci nesmie ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu a (ii) spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ďalej uviedol, že pri neexistencii zákonných kritérií pre určovanie výšky primeraného finančného zadostučinenia, tak pri priznávaní primeraného finančného zadostučinenia za neprijateľnú zmluvnú podmienku vychádza zo sumy 150,- Eur, ak neexistujú okolnosti, ktoré by túto sumu zvyšovali alebo znižovali. Túto sumu považuje za primeranú, neohrožujúcu existenciu žalovaného a zároveň nezabezpečujúcu žalobkyňi neprimerané obohatenie sa.

5. O trovách konania rozhodol tak, že v prejednávanej veci išlo o konanie, v ktorom výška plnenia závisela od úvahy súdu. V takomto druhu konania je úspech v zásade daný úspechom v základe nároku. V prejednávanej veci videl dôvody hodné osobitného zreteľa v tom, že žalobkyňa v snahe o bezpracný zárobok „prestrelila“ výšku požadovanej sumy oproti sume priznanej 8-krát, ako aj v tom, že primerané finančné zadostučinenie mohla požadovať už v konaní 7Csp a nemnožiť tak súdne konania.

6. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, a to proti výroku III.. Poukázala na to, že súd prvej inštancie vyvodil uvedený právny záver aj napriek tomu, že sám potvrdil základnú premisu, že v prejednávanej veci išlo o konanie, v ktorom výška plnenia závisela od úvahy súdu. V tomto smere poukázala napr. na nález ÚS SR ČR, sp. zn. III ÚS 170/99, ako aj na komentár k Civilnému sporovému poriadku. Ďalej poukázala na to, že § 257 negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by mala mať právo na náhradu trov konania, preto musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter, ktorý súd aj náležite odôvodní. Pre aplikáciu § 257 sú typické situácie, pri ktorých je potrebné zisťovať okolnosti súvisiace so stavom pred začatím sporu, so správaním sa účastníkov v priebehu sporu, s okolnosťami uplatnenia nároku, resp. so sociálnym aspektom strán sporu. Predmetné ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, resp. na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok. Ďalej poukázala na to, že nepriznané trovy konania, ktoré je povinná zaplatiť svojmu právnomu zástupcovi predstavujú sumu 207,32 Eur, preto spravodlivosť v podobe napadnutého rozsudku v konečnom dôsledku vyzerá tak, že úspešná sporová strana je v mínuse 57,32 Eur. Hľadanie dôvodov hodných osobitného zreteľa pri žalovanom (nadmárodný gigant) a žalobkyňi pracujúcej v detskom domove ako tzv. profesionálny rodič, zaťaženej viacerými úvermi z nebankových spoločností je potrebné označiť za absurdné. V danej veci je evidentné, že ide o spor medzi spotrebiteľom a dodávateľom, ktorý má nad svojim klientom mocenskú, ekonomickú a právnu nadvládu. Pre žalovaného je tento spor ekonomicky zanedbateľný, avšak nepriznanie náhrady trov konania zasiahne do jej majetkovej sféry a jej rodiny. Rovnako poukázala na to, že senát 9Co dlhodobo nároky na primerané finančné zadostučinenie spotrebiteľom nepriznával a až po viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR bol nútený svoju argumentáciu zmeniť. Najnovším vyjadrením jeho negatívneho postoja k problematike ochrany spotrebiteľa je teda absolútne nedôvodné nepriznávanie náhrady trov konania pri neexistencii dôvodov hodných osobitného zreteľa. S poukazom na uvedené

navrhla, aby odvolací súd zmenil III. výrok tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

7. Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že toto je nedôvodné. Uviedol, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania správne poukázal na výrazne neprimeranú výšku požadovaného finančného zadosťučinenia, ktorú je možné považovať za vybočujúcu hranicu primeranosti. Dôležitou okolnosťou je možnosť žalobkyne uplatniť svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie už pri podaní žaloby o uloženie povinnosti zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, čo však žalobkyňa neučinila. Žalobkyňa tak svojim konaním nevhodne sama prispela k ďalšiemu súdnemu sporu a ku vzniku povinnosti platiť trovy konania svojmu právnomu zástupcovi. Ďalej uviedol, že tvrdenie o povinnosti zaplatiť svojmu právnomu zástupcovi nepriznané trovy vo výške 207,32 Eur žiadnym relevantným dôkazom nepreukázala. Na základe uvedených skutkových a právnych dôvodov žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil. Rovnako si voči žalobkyňi uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

8. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

10. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že žalobkyňa namieta nesprávne právne posúdenie (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.).

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

12. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd zistil, že k naplneniu tejto odvolacej námietky došlo a to tým, že súd prvej inštancie síce na predmetný prípad aplikoval správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretoval.

13. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

14. Rozhodovanie o trovách súdneho konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozhodnutí zo dňa 06.02.1954 vo veci Beer proti Rakúsku, resp. v rozhodnutí zo dňa 07.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. 30428/96, resp. 76809/01).

15. Vo vzťahu k aplikácii ust. § 257 C.s.p., odvolací súd uvádza, že toto ustanovenie predstavuje výnimku pri rozhodovaní o trovách konania. Účelom tohto ustanovenia je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolútného práva. Je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami

uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynuli z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

16. Zo slovného znenia vyššie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Ustanovenie § 257 C.s.p. preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane konania; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomeroch všetkých strán konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 C.s.p. sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod..

17. Zákon explicitne nevypočítava, ktoré okolnosti sú relevantné do takej miery, že môžu predstavovať dôvod na nepriznanie náhrady trov konania. Judikatúra považuje za nepostačujúci na aplikáciu § 257 C.s.p. len všeobecný záver hodnotiaci dopad rozhodnutia o určitom druhu nároku (porov. R 34/1982, R 23/1989).

18. Súd prvej inštancie vzhľadom na dôvody hodné osobitného zreteľa jednak v snahe žalobkyne o tzv. bezpracný zárobok a jednak aj v tom, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie si mohla uplatniť už v pôvodnom konaní, avšak s uvedeným záverom sa odvolací súd nestotožňuje. Ako bolo už vyššie uvedené, k aplikácii § 257 C.s.p. by malo dochádzať len vo výnimočných prípadoch, s potrebou náležitého odôvodnenia, pričom je potrebné posudzovať viaceré skutočnosti a okolnosti na oboch sporových stranách, rovnako aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové pomery oprávnenej sporovej strany. Odvolací súd má za to, že súdom prvej inštancie prezentované dôvody však nenapĺňajú cieľ ust. § 257 C.s.p. a neposkytujú dostatočný základ a dôvod pre aplikáciu tohto ustanovenia na predmetný prípad. V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa si v tomto konaní uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.216,36 Eur, pričom z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že uvedená výška primeraného finančného zadosťučinenia má predstavovať 50% zo sumy pôvodného konania, t.j. 50% zo sumy, ktorú by žalovaný vymohol prostredníctvom zrážok zo mzdy žalobkyne, ak by nepodala žalobu na zdržanie sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy, k čomu odvolací súd uvádza, že je na rozhodnutí žalobkyne ako spotrebiteľky v akej výške bude primerané finančné zadosťučinenie požadovať, pričom však musí počítať s tým, že žalobe nemusí byť priznaný plný úspech, keďže výška primeraného finančného zadosťučinenia závisí na úvahe súdu. Odvolací súd má pritom za to, že žalobkyňa si pravdepodobne aj s týmto vedomím uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie v tejto „zniženej“ výške, pričom ako už správne uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, primerané finančné zadosťučinenie má plniť funkciu satisfakčnú, sankčnú funkciu, ale aj funkciu odmeny spotrebiteľa za iniciovanie konania, v ktorom má prirodzene slabšie/nevýhodnejšie postavenie. Rovnako odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa nebránila žiadna zákonná prekážka na to, aby si primerané finančné zadosťučinenie nemohla uplatniť v samostatnom konaní. Z uvedeného tak vyplýva, že takýto postup, aký zvolila sama žalobkyňa nie je postupom výnimočným, resp. nezvyčajným. Z vyššie uvedených dôvodov mal preto odvolací súd za to, že v predmetnom prípade neboli splnené podmienky na aplikáciu § 257 C.s.p. a súd prvej inštancie tak rozhodol nesprávne, keď žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

19. Rozhodovanie o trovách súdneho konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozhodnutí zo dňa 06.02.1954 vo veci Beer proti Rakúsku, resp. v rozhodnutí zo dňa 07.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. 30428/96, resp. 76809/01).

20. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech žalobcu vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené tak možno konštatovať, že na predmetný prípad bolo potrebné aplikovať zásadu úspechu vo veci (§ 255 C.s.p.), keďže výška plnenia závisela od úvahy súdu. V tomto prípade nejde o procesne neúspešnú žalobkyňu, ak jej bola priznaná len časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ju totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobkynho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Žalobkyňu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešnú, keďže mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu. Odvolací súd na tomto mieste dáva do pozornosti, že nárok na plnú náhradu trov konania sa priznáva iba z prísúdenej sumy, čo treba vyjadriť vo výroku rozsudku (k tomu pozri napr. KS TT, sp. zn. 10Co/191/2017, KS PO, sp. zn. 12Co/53/2018 a Veľký komentár CSP, C.H.Beck, str. 926).

22. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, preto odvolací súd v zmysle § 388 C.s.p. rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku III. o trovách konania zmenil tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu voči žalovanému, avšak len zo súdom prvej inštancie prísúdenej sumy, o ktorej výške potom rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 C.s.p..

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).